

La finestra oberta

CRISTINA MONTOLIO

El ministeri d'Afers Socials hauria de prendre exemple de Càritas

El mes de febrer, la companya Marian Sanchiz va escriure un article que tenia com a inspiració la reunió en la qual va participar amb el president de Càritas d'Andorra, Amadeu Rocamora. Aleshores, Càritas estava acabant de quantificar el nombre d'aquestes famílies per a reflectir les dades en la memòria anual 2022 de l'entitat. Ara ja tenim els resultats: 1.321 persones ateses l'any 2022 en diferents programes d'acció social.

Poques entitats tenen una visió tan precisa dels problemes socials com Càritas, i és que l'entitat ha detectat l'últim any més usuaris de classe mitjana per l'encariment del cost de la vida.

Les entitats socials fan una tasca ingent, però els serveis socials governamentals també han de ser capaços de donar resposta a aquestes situacions de tanta precarietat. El suport que assumeix Càritas amb esforç i dedicació exemplars, no deixa de ser un contrast amb la deixadesa dels successius ministeris d'Afers Socials.

Càritas també ha constatat el desconeixement que tenen la majoria

de persones amb necessitat d'ajuda sobre els recursos disponibles. I en això sí que hi ha una responsabilitat clara de l'Administració per a ser capaços d'optimitzar al màxim els recursos existents. Gairebé 300 persones de les més de 600 que va atendre Càritas al programa d'atenció primària viuen soles i sovint no tenen feina o si la tenen és precària, tenen moltes dificultats per accedir a un habitatge i com a molt, poden viure en una pensió, malgrat que cada vegada hi ha més dificultats per a trobar-ne. La majoria de demandes prevenen de manera molt majoritària de dones (el 67% dels casos).

I és que el 44%, és a dir 283 de les 643 persones ateses al programa d'atenció primària de l'entitat, viuen soles, i en molts casos, en una pensió. Una situació que la majoria dels lectors d'aquest article no l'aguantaria. La vulnerabilitat d'aquestes persones que estan soles s'agreuja pel problema principal d'Andorra: l'habitatge. Una amenaça seriosa d'exclusió i pobresa.

Un 8% de les persones ateses per l'entitat ho van fer per qüestions relacionades amb l'habitatge, i que es veu obligada a ajudar per a l'alimen-

tació perquè guardin els seus recursos econòmics per a pagar el lloguer. Des de Càritas es participa en la Comissió Nacional de l'Habitatge, però també reconeix que segurament s'ha arribat tard per a pal·liar aquesta problemàtica.

Segons va manifestar Amadeu Rocamora, «a nivell nacional som conscients que el problema principal de la pobresa a Andorra és el tema de l'habitatge», i reclamava un parc públic d'habitatge.

Per això des de Progressistes defensarem la necessitat d'un pacte d'Estat per a l'habitatge on s'inclougi fer una llei del dret a l'habitatge, definir legalment el concepte d'habitatge assequible, reservar un percentatge (10%-20%) a cada pla parcial o nou desenvolupament urbanístic per a habitatge assequible, establir un índex de preus de referència, crear un Registre de la propietat, limitar la inversió estrangera a compres d'habitatges... entre altres propostes.

Si no fos per Càritas, la situació per a moltes famílies seria crítica.

Dramàtic! Però Càritas no es rendeix. ≡

MEMBRE DE LA CPN DE PROGRESSISTES-SDP